

[Arne Melchior]

Jeg skal så knytte nogle ord til den foreslåede dagsorden.

Jeg kan tilslutte mig det meste af, hvad der har været sagt af tidligere ordførere. Jeg synes, at hr. Bjørn Elmquist gjorde så rigtigt op med første stykke i dagsordenen. Der er også en ordfører, der har taget fat på, at der er noget med landbrug, gartneri, fiskeri, industri, bygge- og anlægsvirksomheder, og så mangler der altså bare skibsfarten og mejeribrug.

Selvfølgelig er der også Folketinget, men der kan jo ifølge grundloven ikke være mere end 179 medlemmer. Jeg skal dog benytte lejligheden til at erindre om, at CD har en stor del af æren for, at vi har fået flere beskæftigede her i huset, da det var os, der i sin tid fremsatte beslutningsforslaget om den sekretærordning for Folketingets medlemmer, som jo i mellemtiden er ført ud i livet. Men så kan vi nok heller ikke komme med mere.

Dette at påstå, at der alle steder kan beskæftiges flere, er totalt gratis, og det er totalt indholdsløst. Det er tungen ud ad vinduet.

Jeg vil lige gøre opmærksom på den sidste sætning, nemlig om, at der skal indføres en sabbatordning, længere ferie og barselorlov, general arbejdstidsnedsættelse m.m. Jeg skal i denne forbindelse erindre om, at i USA har man i dag 14 dages ferie om året. Efter fem års anciennitet på en arbejdsplads har man tre uger. Efter ti års anciennitet har man fire uger. Mere kan man ikke opnå, og ancienniteten kan ikke overflyttes, når man skifter arbejde. Det er det ene, jeg skal gøre opmærksom på.

Det andet – og det er det afgørende – er, at hvis denne hensigt hos Fælles Kurs blev ført ud i livet, ville det væsentligt forværre konkurrenceforholdet over for udlandet og dermed afskaffe arbejdspladser i Danmark.

Af denne grund burde Socialdemokratiet i stedet for at stemme gult – altså i stedet for at stemme blankt – til denne dagsorden klart stemme imod, når den om forhåbentlig ikke så længe kommer til afstemning.

Jeg tror i virkeligheden, at folk skulle opfordres til at skaffe flere arbejdspladser ved at være mere bevidste, når de indkøber varer til forarbejdning og forbrugsvarer, altså i detailhandelen være opmærksomme på at købe dansk-fremstillede produkter overalt, hvor disse, hvad pris, kvalitet, design osv. angår, kan måle sig med det tilsvarende udenlandske produkt.

Jeg har til støtte for denne opfattelse f.eks. Mette Koefoed Bjørnsen, som for nylig skrev i en artikel, at ved danskernes forbrugsvalg opretter de titusinder af arbejdspladser i udlandet og nedlægger de tilsvarende arbejdspladser eller hindrer oprettelsen af dem her i landet. Jeg synes, det er et budskab, vi skal bringe ud i befolkningen, og at vi derved skal frembringe en holdningsændring, som gør, at vi øger dansk beskæftigelse ved at være opmærksomme på – ligesom man er det i mangfoldige andre lande – ikke udelukkende, men i videre udstrækning end nu at købe danske produkter.

Glistrup (FP):

Firkantregeringens synderegister er efterhånden mere mammuttet end Salmonsens Konversationsleksikon. Adskillige bind kan fyldes med eksempler på, at regeringen lyver konsekvent, vedholdende og groft på præcis samme måde, nemlig at den fremstiller forholdene, som om de var langt, langt bedre end den meget alvorlige syndflodsudvikling i retning af bankerotafrunden, som regeringen har bragt os meget, meget nærmere.

Et eksempel var arbejdsministerens svar i dag på forespørgslen, hvor arbejdsministeren med fryd og glæde konstaterede: Ih, hvor er det godt! Vi har ført en konsekvent og retlinet økonomisk politik, så vi nu efter seks års borgerlig regering kan fastslå, at vi kun har 250.000 arbejdsløse i dette land – bevares, med stigende tendens, men bare vi fortsætter med denne lykkelige vanemarch, kammerater, klarer vi det hele!

Men det passer jo ikke. Skal vi udmåle arbejdsløshedskatastrofen, som den fremtræder i 1988, i regeringens sjette år ved magten, er den meget mere end tre gange så høj som de 250.000, arbejdsministeren nævnte.

Det, der interesserer, når man skal bedømme, hvad det er for et samfundsmæssigt problem, vi meget gerne skulle løse ved en debat som i dag, er: Hvor mange raske personer i den arbejdsdygtige alder i Danmark har ikke fuld beskæftigelse med noget nyttigt, noget lykkeskabende og noget trivselsskabende her i 1988?

Og så er det ikke bare de 20 mia. kr., arbejdsministeren smider ud her i 1988 til disse 250.000 arbejdsløse, der har interesse. Nej, præcis den samme interesse har skam de ca. 100.000 efterlønnere; præcis den samme interesse har f.eks.